



Arrest

nr. 86 533 van 30 augustus 2012
in de zaak RvV XXX

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny. U bent sinds 2003 gescheiden van uw eerste echtgenoot, D.K. (...). Uw zoontje, R. (...), woont bij zijn vader.

U werkte in Grozny in een schoonheidssalon. Eén van uw klanten, een zekere Z. (...), bracht u eind 2009 in contact met haar broer, D.K. (...) (O.V. 5.059.386), die al meer dan tien jaar in België verblijft. Hij beloofde u om naar Tsjetsjenië te komen en daar met u te huwen zodra de echtscheiding van zijn eerste vrouw in België officieel zou uitgesproken zijn.

In 2010 kreeg u problemen met een zekere S. (...), één van de klanten in het schoonheidssalon waar u werkte. Hij vroeg u om met hem te huwen. U weigerde en zei hem dat u al iemand anders had leren kennen. Hij bleef u echter onder druk zetten opdat u zou instemmen met zijn huwelijksaanzoek.

U veranderde enkele keren van werk, maar hij vond u telkens terug. S. (...) behoorde tot de zogenaamde Kadyrovtsi en bekleedde er een hoge functie. U was bang dat hij u zou laten ontvoeren en zou dwingen om met hem te huwen.

Omdat hij u bleef lastig vallen, stopte u zelfs met werken. S. (...) kwam u dan enkele keren thuis opzoeken. Op een dag hield hij u tegen op straat en dwong hij u om bij hem in de wagen te stappen. Uit angst stemde u er toen mee in om met hem te huwen. U vroeg hem wel of u nog wat tijd kon krijgen om u voor te bereiden op het huwelijk. S. (...) ging akkoord.

U besloot echter om naar België te vluchten.

Uw moeder regelde de nodige reisdocumenten.

Op 29 oktober 2011 vertrok u samen met uw moeder met het vliegtuig naar Moskou. U reisde op 31 oktober 2011 alleen met de bus naar Polen en vandaar met een andere bus verder naar België waar u op 4 november 2011 aankwam. U vroeg op 27 januari 2012 asiel aan. Na uw aankomst in België huwde u traditioneel met D.K. (...).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw intern paspoort voor."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van problemen met een zekere S. (...), een lid van de zogenaamde Kadyrovtsi, die u onder druk zette om met hem te huwen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/02/2012, p. 6).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen aangaande uw vervolger.

Zo wist u dat zijn voornaam S. (...) was, zijn bijnaam S. (...), en dat hij afkomstig was uit de stad Tsentaroi. U kende echter niet eens zijn familienaam. Verder verklaarde u dat hij een hoge functie bekleedde bij de zogenaamde Kadyrovtsi, maar u kon niet preciseren om welke functie het ging.

Toen u er vervolgens op gewezen werd dat Kadyrovtsi als algemene benaming gebruikt wordt voor de verschillende Tsjetsjeense ordediensten die onder de controle van president Kadyrov ressorteren en u gevraagd werd bij welke dienst S. (...) dan werkte, verklaarde u dit ook niet te weten. U kende zijn rang of graad niet. U beweerde dat hij een grijs camouflageuniform droeg, maar u verklaarde er geen aandacht aan besteed te hebben of er al dan niet bepaalde kentekens aangaande de dienst waar hij werkte, zijn functie of zijn graad op waren aangebracht.

Wat zijn leeftijd betreft, kon u enkel zeggen dat hij ouder was dan vijftig jaar. U verklaarde dat hij al drie vrouwen had, maar u kende de namen van die vrouwen niet en wist evenmin of hij al dan niet kinderen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/02/2012, p. 6-7).

Dergelijke vage verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aangezien uw problemen met S. (...) voor u de reden vormden om uw land te verlaten, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch minstens pogingen zou ondernemen om over deze persoon meer informatie te bekomen.

Verder legde u ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het verloop van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten waardoor er nog meer afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat S. (...) u op een keer op straat tegenhield toen u te voet op weg was van uw werk naar de bushalte. Hij dwong u om bij hem in de wagen te stappen waarna u instemde om met hem te huwen.

U stelde aanvankelijk duidelijk dat dit twee maanden vóór uw vertrek uit uw land gebeurde en dat u na het incident niet meer ging werken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/02/2012, p. 7-9). Toen u vervolgens gewezen werd op het feit dat u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat dit incident twee weken vóór uw vertrek plaatsvond (zie vragenlijst van het Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 3), wijzigde u opeens uw verklaringen. U beweerde dan in strijd met uw eerdere verklaringen tijdens uw gehoor dat u twee maanden vóór uw vertrek uit het land thuis bleef en twee weken vóór uw vertrek door S. (...) in de wagen geduwd werd.

U werd daarop met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd waarna u nogmaals uw verklaringen wijzigde. U stelde dan weer dat u eerst in de wagen werd geduwd en dat u daarna twee maanden thuis bleef.

Toen u gewezen werd op het feit dat u opnieuw uw verklaringen wijzigde, verklaarde u dat u zich vergist had.

Tenslotte beweerde u dat het twee weken vóór uw vertrek was dat u uw woord aan S. (...) gaf om met hem te huwen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/02/2012, p. 9-10).

Deze verklaringen zijn evenwel weinig overtuigend te noemen en bieden geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheden die dan ook gehandhaafd blijven.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vrees voor vervolging in uw land van herkomst ook ondermijnd wordt door de vaststelling dat u na uw aankomst in België op 4 november 2011 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/02/2012, p. 5) nog tot 27 januari 2012 gewacht hebt alvorens een asielaanvraag in te dienen.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag namelijk redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat u zo lang wachtte om asiel aan te vragen is op zich al een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door u geschetste vervolging.

Toen u gevraagd werd waarom u niet eerder een asielaanvraag indiende, stelde u dat u bij uw huidige man en zijn familie kon verblijven en zij u pas aangeraden hadden om asiel aan te vragen nadat u zwanger raakte en bijgevolg medische hulp nodig had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/02/2012, p. 5-6).

Dergelijke verklaringen wijzen niet op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst en evenmin op een dringende nood aan internationale bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het door u voorgelegde document, met name uw intern paspoort, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien het louter persoonlijke identiteitsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 20 maart 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster is van oordeel dat het niet normaal is dat zij volgens de commissaris-generaal diende te weten welke specifieke militaire graad haar belager had of tot welke dienst hij behoorde. Evenmin is zij van mening dat zij, zoals de commissaris-generaal stelt, pogingen had dienen te ondernemen om meer informatie over deze persoon te bekomen.

Verzoekster laat gelden dat het ook weinig belang heeft de namen van zijn vrouwen te kennen of te weten of hij kinderen had.

Verzoekster vindt het feit dat hij tot de Kadyrovtsi behoorde en zij *manu militari* werd gedwongen om in te stemmen met een huwelijk met hem op zich al voldoende.

Verzoekster wijst er op dat zij nooit gesteld heeft dat het incident zelf twee maanden voor haar vertrek gebeurd is; de problemen waren volgens haar de laatste twee maanden daadwerkelijk meer frequent, doch het incident zelf gebeurde twee weken vóór haar vertrek. Verzoekster is ervan overtuigd dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd maar dat de commissaris-generaal enkel oog had voor elementen in haar nadeel. Verzoekster verwijst nog naar rechtsleer betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en naar rechtspraak van de Raad aangaande het voordeel van de twijfel.

Verzoekster is de mening toegedaan dat het feit dat zij na haar aankomst in België nog anderhalve maand gewacht heeft alvorens een asielaanvraag in te dienen, geen afbreuk doet aan de waarachtigheid van haar asielaanvraag; haar afwachtende houding had volgens haar te maken met haar onwetendheid daaromtrent en mag geenszins worden gezien als een teken van het ontbreken van vervolging.

Verzoekster voert verder een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Zij stelt nog dat zij niet om bescherming van de autoriteiten van haar herkomstland kon vragen, aangezien S. werkzaam was bij de ordediensten, met name de Kadyrovtsi.

Verzoekster vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen of aan haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoekster in haar verzoekschrift een theoretische uiteenzetting geeft en verwijst naar rechtsleer omtrent de formele motivering van bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat dergelijke handelwijze niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Waar verzoekster verder verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.6. De Raad merkt verder op dat, om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoekster aangegeven reden om haar land te verlaten, met name problemen met een zekere S., volgens haar beweringen een lid van de Kadyrovtsi, die haar onder druk zette om met hem te huwen, zijn problemen van louter gemeenrechtelijke aard en vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van vornoemd verdrag.

2.7. Zelfs indien aangenomen wordt dat de ingeroepen vervolging toch verband zou houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag, dan nog dient de Raad vast te stellen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielse relaas heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal vooreerst correct op dat verzoekster onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen aangaande haar vervolger;

“Zo wist u dat zijn voornaam S. (...) was, zijn bijnaam S. (...), en dat hij afkomstig was uit de stad Tsentaroi. U kende echter niet eens zijn familienaam. Verder verklaarde u dat hij een hoge functie bekleedde bij de zogenaamde Kadyrovtsi, maar u kon niet preciseren om welke functie het ging. Toen u er vervolgens op gewezen werd dat Kadyrovtsi als algemene benaming gebruikt wordt voor de verschillende Tsjetsjeense ordediensten die onder de controle van president Kadyrov ressorteren en u gevraagd werd bij welke dienst S. (...) dan werkte, verklaarde u dit ook niet te weten. U kende zijn rang of graad niet. U beweerde dat hij een grijs camouflageuniform droeg, maar u verklaarde er geen aandacht aan besteed te hebben of er al dan niet bepaalde kentekens aangaande de dienst waar hij werkte, zijn functie of zijn graad op waren aangebracht. Wat zijn leeftijd betreft, kon u enkel zeggen dat hij ouder was dan vijftig jaar. U verklaarde dat hij al drie vrouwen had, maar u kende de namen van die vrouwen niet en wist evenmin of hij al dan niet kinderen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/02/2012, p. 6-7). Dergelijke vage verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangezien uw problemen met S. (...) voor u de reden vormden om uw land te verlaten, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch minstens pogingen zou ondernemen om over deze persoon meer informatie te bekomen.”

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift louter beperkt tot het zich niet akkoord verklaren met en het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal. Verzoekster tracht daarnaast haar onwetendheid betreffende de persoon omwille van wie zij beweert het land te

hebben verlaten, te minimaliseren en poneert eenvoudigweg dat zij geen pogingen had dienen te ondernemen om meer informatie over de persoon van haar belager te weten te komen.

Dergelijke methode is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar uitleg dat het feit dat S. tot de Kadyrovtsi behoorde en dat zij werd gedwongen om met hem te huwen *“op zich al voldoende is om beroep te kunnen doen op internationale bescherming”* (zie het verzoekschrift, p. 4), in gebreke blijft.

Het is aan de commissaris-generaal om de vraag van verzoekster om internationale bescherming te beoordelen en daartoe diende verzoekster hem elke nuttige inlichting te verschaffen.

De Raad deelt de mening van de commissaris-generaal waar deze in zijn nota van 4 april 2012 laat gelden dat, vermits verzoekster vreesde dat haar ontvoerder haar zou -laten- ontvoeren, toch minstens verwacht mag worden dat zij een inzicht had in zijn graad en functie, quod non.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het verloop van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten;

“Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat S. (...) u op een keer op straat tegenhield toen u te voet op weg was van uw werk naar de bushalte. Hij dwong u om bij hem in de wagen te stappen waarna u instemde om met hem te huwen. U stelde aanvankelijk duidelijk dat dit twee maanden vóór uw vertrek uit uw land gebeurde en dat u na het incident niet meer ging werken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/02/2012, p. 7-9). Toen u vervolgens gewezen werd op het feit dat u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat dit incident twee weken vóór uw vertrek plaatsvond (zie vragenlijst van het Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 3), wijzigde u opeens uw verklaringen. U beweerde dan in strijd met uw eerdere verklaringen tijdens uw gehoor dat u twee maanden vóór uw vertrek uit het land thuis bleef en twee weken vóór uw vertrek door S. (...) in de wagen geduwd werd. U werd daarop met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd waarna u nogmaals uw verklaringen wijzigde. U stelde dan weer dat u eerst in de wagen werd geduwd en dat u daarna twee maanden thuis bleef. Toen u gewezen werd op het feit dat u opnieuw uw verklaringen wijzigde, verklaarde u dat u zich vergist had. Tenslotte beweerde u dat het twee weken vóór uw vertrek was dat u uw woord aan S. (...) gaf om met hem te huwen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/02/2012, p. 9-10). Deze verklaringen zijn evenwel weinig overtuigend te noemen en bieden geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheden die dan ook gehandhaafd blijven.”

Weerom beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot het tegenspreken en ontkennen van de vaststellingen van de commissaris-generaal door te poneren dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat de commissaris-generaal enkel oog heeft voor elementen in haar nadeel.

Dergelijk verweer is niet ernstig.

Bovendien merkte de commissaris-generaal in zijn nota dienaangaande terecht op dat verzoekster niet verduidelijkt welke elementen in haar voordeel -voor zover die er zouden zijn- niet werden weerhouden.

Ten slotte merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct op dat verzoekster na haar aankomst in België begin november 2011, nog tot eind januari 2012 wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen, wat op zich een indicatie is dat verzoekster de internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Verzoeksters verweer in haar verzoekschrift dat haar afwachtende houding te maken heeft met haar onwetendheid, wordt niet aangenomen.

Van een persoon die beweert vervolgd geweest te zijn in zijn land van herkomst en om die reden zijn land verlaat, mag inderdaad in redelijkheid worden verwacht dat hij bij zijn aankomst in het onthaalland, zijn vraag om bescherming formuleert en geen drie maanden talmt.

De commissaris-generaal kon terecht besluiten dat het feit dat verzoekster zo lang wachtte om asiel aan te vragen, de ernst van haar voorgehouden vervolging aantast.

De Raad voegt hier aan toe dat verzoeksters afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal, met name dat ze bij haar huidige man en zijn familie kon verblijven en zij haar pas aangeraden hadden om asiel aan te vragen nadat ze zwanger raakte en bijgevolg medische hulp nodig had, geenszins wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in haar land van herkomst en evenmin op een dringende nood aan internationale bescherming.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof worden gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De Raad merkt op dat verzoekster evenmin kan steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaart de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gezien het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 20 februari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE